

Η ΚΟΙΤΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ

Να κάνουμε το ΣΥΡΙΖΑ

μια σύγχρονη

πλατφόρμα

λαϊκή

δημοκρατική παράταξη της Αριστεράς

Ιούνης - Οκτώβρης 2012

Εμπρός για το νέο ΣΥΡΙΖΑ, για το ΣΥΡΙΖΑ του λαού!

Ο ΣΥΡΙΖΑ ως μορφή - κόμμα

«Δρόμος της Αριστεράς», 23/06/2012

Αναγκαία η άμεση και ουσιαστική «εισβολή» του λαϊκού στοιχείου στο συμμαχικό σχήμα.

Η συζήτηση έχει ανοίξει. Αναζητείται το πώς και με ποιον τρόπο θα γεννηθεί μια νέα μορφή κόμματος για τον ΣΥΡΙΖΑ. Η ανάγκη επιβάλλει να βρεθεί μια απάντηση και αυτή δεν μπορεί να έρθει από τα εγχειρίδια του παρελθόντος, ούτε από καμιά αντιγραφή, ξεπατικωτούρα άλλων εμπειριών. Βεβαίως, πρέπει να μάθουμε και να αφομοιώσουμε ό,τι καλύτερο από άλλες εμπειρίες αλλά να επικεντρωθούμε στο πρόβλημα που πρέπει να λυθεί. Και, μάλιστα, άμεσα.

Διαπίστωση πρώτη: Ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ, ούτε οι συνιστώσες του είναι πλέον αυτό που ήταν πριν από τις 6 Μαΐου. Είναι άλλο πράγμα να είσαι μια δύναμη της τάξης του 4-5% και εντελώς διαφορετικό να είσαι στο 27%, αξιωματική αντιπολίτευση, δύναμη που θέλει να κυβερνήσει και να αλλάξει τη χώρα. Διαπίστωση δεύτερη: Από τον ΣΥΡΙΖΑ της προϊστορίας, τον ΣΥΡΙΖΑ των συνιστωσών, πρέπει να περάσουμε στον μαζικό, λαϊκό, αριστερό ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η μετάβαση δεν είναι απλή και εύκολη, αλλά δεν μπορεί να γίνει χωρίς μια μαζική «εισβολή»-συσπείρωση του λαϊκού στοιχείου, χωρίς μια έκφρασή του, χωρίς μια δημοκρατική και συμμετοχική διαδικασία. Αυτή η μετάβαση, ενώ απαιτεί χρόνο, πρέπει να έχει ορισμένα ταχύτατα στάδια, γιατί η «εισβολή» του λαϊκού στοιχείου δεν θα είναι δεδομένη σαν διάθεση και ελπίδα αν περάσουν 3-4 τέρμινα της γνωστής εσωστρεφούς και μη γόνιμης συζήτησης που μπορεί όλα να τα αναβάλει - και γιατί όχι να τα ματαιώσει. Διαπίστωση τρίτη: Να αντιληφθούμε τις κλίμακες. Ο ΣΥΡΙΖΑ του 4,6% συγκέντρωνε στις τάξεις του 4-5 χιλιάδες αριστερούς, ποικίλων καταστάσεων και προελεύσεων. Ο ΣΥΡΙΖΑ του 27% και των 1.600.000 ψήφων τι τάξης συσπείρωση σε μια μορφή - κόμμα πρέπει να επιδιώξει; Μιλάμε για δεκάδες χιλιάδες, για 100 χιλιάδες και πάνω κόσμο. Όχι κατ' ανάγκη αριστερό, όχι κερδισμένο σε μια ξεκάθαρη πλατφόρμα, αλλά με διαρκή πόθο και ανάγκη την αλλαγή και ανατροπή των μνημονίων, την κατάκτηση της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας, το άνοιγμα μιας διαδικασίας παραγωγικής ανασυγκρότησης κ.λπ.

Διαπίστωση τέταρτη: Για να νικήσουμε χρειαζόμαστε μια τέτοια μορφή κόμματος που να αγκαλιάζει, εγκολπώνει, εκφράζει, εκπαιδεύει, εκπαιδεύεται, δυνα-

μώνει και ριζώνει, εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους αποφασισμένους να αλλάξουν το τόπο και να οικοδομήσουν μια καλύτερη κοινωνία. Η νέα μορφή κόμματος πρέπει να είναι η βασική ενεργώσα διαδικασία που θα μαθαίνει και θα καθολικοποιεί τις απαιτήσεις και τις ανάγκες του κινήματος για μια μεταβατική μετασχηματιστική διαδικασία. Για μια μεγάλη νίκη του λαού, για μια μεταπολίτευση του λαού για την πολιτική οικονομική κοινωνική διέξοδο της χώρας.

Είναι έτοιμος ο «υπαρκτός ΣΥΡΙΖΑ» για έναν αναγκαίο και πρωταρχικό μετασχηματισμό του σε αυτήν την κατεύθυνση;

Ορισμένα ερωτήματα και ζητήματα προς προβληματισμό

α. Τι είδους οργάνωση μπορεί να κατοχυρώσει την προσφορά, διάθεση και κινητοποίηση των μαζών γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ, μετατρέποντάς τη σε σταθερή βάση ριζώματος-γείωσης και ανάπτυξης, χωρίς όμως να επιβάλει ένα οργανωτικό μοντέλο που να «οριστικοποιεί» -με κίνδυνο στεγανοποίησης- την κινητικότητα και διαπερατότητα των «συνόρων» του ΣΥΡΙΖΑ (κίνηση μέσα-έξω) και της ευρύτητας, ζωτικότητας, ορμής και επιρροής που αυτή η «αοριстіα» του δίνει.

β. Τι είδους οργάνωση χρειάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ ώστε να αντιστοιχηθεί με τους στόχους πολιτικής πάλης που έχει ο ίδιος θέσει, τις ανάγκες που προκύπτουν από αυτές, και τη δραστηριότητα / καθήκοντά του στο επίπεδο του κράτους-κεντρικής πολιτικής σκηνής. Το επίπεδο αυτό είναι πιο στενό, αλλά ίσως πιο κομβικό και αποφασιστικό για την τελική (μόνο) έκβαση της πάλης για αλλαγή και εξουσία.

γ. Τι είδους διαδικασία επιλέγει κανείς για να χτίσει έναν πολιτικό οργανισμό; Λόγω των καταγιστικών εξελίξεων πιο πιεστικό για τον ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά για το κομμάτι της «πολιτικής Αριστεράς» μέσα του, είναι το (παραπάνω) β σημείο: της αποτελεσματικής οργάνωσης της παρέμβασης στο κρατικό/κοινοβουλευτικό πεδίο και στο «οργανωμένο» κίνημα - δηλαδή στο επίπεδο της πολιτικής αντιπροσώπευσης και διαμεσολάβησης. Αν ξεκινήσει κανείς όμως από αυτό, τότε το πιο πιθανό είναι να προκύψει μία απάντηση που να αφήνει μόνο συμπληρωματικό -και όχι κύριο- λόγο και ρόλο στην πραγματική δύναμη του ΣΥΡΙΖΑ, που είναι το κοινωνι-

κό λαϊκό πεδίο. Σε αυτή την περίπτωση η οργανωτική δομή του τελευταίου θα υποτάσσεται στις ανάγκες του πρώτου και γρήγορα θα γεννήσει παθογένειες, κομματικές σχέσεις και μοντέλα παλιού τύπου, δηλαδή διαχωρισμού των πολιτικά ενταγμένων από το κοινωνικό πεδίο. Κάτι που πρέπει να αποφευχθεί.

δ. Στην παρούσα φάση είναι αναγκαίο να υιοθετηθούν άμεσα και αποφασιστικά διαδικασίες αυτοοργάνωσης και μαζικής λαϊκής συγκρότησης (λαϊκή συνέλευση, λαϊκό συμβούλιο ΣΥΡΙΖΑ σε τοπική κλαδική κ.λπ. βάση). Αυτό και μόνο αυτό εξασφαλίζει μια άλλη κλίμακα στην παρούσα φάση, αλλάζει εκθετικά την ποσότητα-μαζικότητα του ΣΥΡΙΖΑ, εξασφαλίζει την εισβολή του λαϊκού στοιχείου σε αυτόν. Όσοι φοβούνται ότι κινδυνεύει από αυτό η αριστερή φυσιογνωμία του ΣΥΡΙΖΑ κάνουν λάθος. Μόνο έτσι εξασφαλίζεται η ώθηση και ο παλμός που θα ακυρώσει τάσεις σοσιαλδημοκρατικοποίησης και στρογγυλέματος του πολιτικού λόγου του υπαρκτού ΣΥΡΙΖΑ. Με δεδομένο πώς η κίνηση της ριζοσπαστικοποίησης δεν είναι ομαλή αλλά ασύμμετρη, οι σχέσεις της με το πολιτικό επίπεδο είναι «υπό συνθήκη», υπό συνεχή διαπραγμάτευση και κυρίως αντιφατική. Ποιο θα είναι το κυρίαρχο επίπεδο αναφοράς (και παρέμβασης) ώστε να δημιουργηθεί ένας πολιτικός φορέας που να καθιστά αυτές τις αντιφάσεις διαδικασίες γονιμοποίησης, χωρίς να ακυρώνει το ένα ή το άλλο μέρος τους; Η διαδικασία δημιουργίας μιας νέας μορφής κόμματος που να θέλει να εκφράσει το ριζοσπαστισμό που αναπτύσσεται στην ελληνική κοινωνία πρέπει να έχει ανοικτές τρεις δυνατότητες/εκφράσεις:

1. Τη συσπείρωση και ενοποίηση του διάχυτου και ασύμμετρου ριζοσπαστισμού και ιδιαίτερα την έκφραση του πολιτικού ρεύματος που συγκροτήθηκε και εκφράστηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ στις πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις, μέσω ενός προγράμματος διεξόδου της χώρας και ενός καθοδηγητικού κέντρου-ηγεσίας που να συμπυκνώνει αυτήν την ανάγκη και πόθο του λαού. Η σχέση ηγεσίας-ηγέτη και μαζών δεν καταργείται με επικλήσεις για ξεπέρασμα του λαϊκισμού, αλλά, είναι αναγκαία και θετική συνθήκη στην προκειμένη περίπτωση για μια υπέρβαση από τον υπαρκτό ΣΥΡΙΖΑ στον ΣΥΡΙΖΑ μορφή-κόμμα. Ο ρόλος και ο λόγος του Αλέξη Τσίπρα και σε αυτήν την διαδικασία θα είναι σημαντικότερος.
2. Τη δυνατότητα δημιουργίας δημόσιου ή δημόσιων χώρων των από κάτω, (ανοικτές συμμετοχικές διαδικασίες αλλά και κινηματική εκτελεστική δύναμη- πράξη τοπικά τέτοια που να αλλάζει τα δεδομένα-κρουστική δύναμη οργάνωσης), και

3. Τη δυνατότητα καθορισμού της ατζέντας στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο και στο δημόσιο λόγο. Εδώ θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν η πραγματική δυνατότητα επιβολής ατζέντας από τα κάτω και μέσω των νέων Μέσων που πρέπει να δημιουργηθούν και να γίνει συνειδητή προσπάθεια ακόμα μεγαλύτερης αποδόμησης και απονομιμοποίησης των σε φθίνουσα πορεία τηλεοπτικών καναλιών (ο δημογραφικός -ηλικιακός- διχασμός των ψήφων το δείχνει αυτό) και διεμβόλισης ή «υποκατάστασης» παλιών τοπικοποιημένων δημόσιων χώρων (π.χ. καφενεία) με τη δημιουργία νέων μορφών.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, επομένως, ως πρωτότυπη μορφή-κόμμα (στην ουσία ένα α-τυπικό κόμμα) οφείλει να έχει ευέλικτες και πολυδύναμες μορφές και συγκροτήσεις (που να αντανakλούν την πολυμορφία της οργάνωσης του λαού σήμερα), με το πολιτικό του κομμάτι να έχει μία χαλαρή σχέση με το κινηματικό / κοινωνικό - και όχι το αντίθετο. Θα μπορούσε, ίσως, να οργανωθεί γύρω από δύο άξονες (ας τους ονομάσουμε σχηματικά) έναν κάθετο που αφορά τη συγκρότηση και αποτελεσματικότητα του πολιτικού / κοινοβουλευτικού / κομματικού κορμού και έναν οριζόντιο, που αφορά την συγκρότηση του επιπέδου οργάνωσης του λαού / κίνημα-κοινωνία. Το κύριο βάρος πρέπει να πέσει στο δεύτερο και στρατηγικά ο στόχος να είναι το πρώτο να οργανωθεί ως ανάγκη του δεύτερου και όχι ως ανάγκη, και με βάση τις πιέσεις, της «κρατικής πολιτικής / κοινοβουλευτικής παρουσίας». Στην εσωτερική οργάνωση του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να υπάρχουν όσο το δυνατόν λιγότερες βαθμίδες, ώστε να εξασφαλίζεται η άμεση πρόσβαση/συμμετοχή στα κέντρα λήψης αποφάσεων και η άμεση (αδιαμεσολάβητη) λογοδοσία των τελευταίων στα μέλη και οργανώσεις βάσης.

Αυτό σημαίνει μια διαφορετική αντίληψη περί «αντιπροσωπευτικότητας»: όπου οι αντιπρόσωποι λειτουργούν όχι ως οι διαμορφωτές/εκτελεστές της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ αλλά ως οι μετα-φορείς/εκφραστές των αποφάσεων των οργανώσεών του.

Κύρια μονάδα οργάνωσης και κέντρο λήψης αποφάσεων του ΣΥΡΙΖΑ είναι οι οργανώσεις βάσης και κάθε μέλος οργάνων-ακόμα και οι βουλευτές οφείλουν να συμμετέχουν στις συνελεύσεις βάσεις και να δεσμεύονται από τις αποφάσεις τους. Αυτό σημαίνει ότι το κύριο πεδίο διαβούλευσης είναι οι οργανώσεις βάσης και όχι τα όποια εκλεγμένα όργανα αντιπροσώπευσης.

Ένα τέτοιο μοντέλο συνεπάγεται και μία διαφορετική λογική αντιπροσώπευσης και εν γένει λειτουργίας. Οι λαϊκές συνελεύσεις ΣΥΡΙΖΑ (ή όπως αλλιώς ονομαστεί το πιο βασικό -από το βάση- επίπεδο), οι διαδικασίες διαβούλευσης ολόκληρου του ΣΥΡΙΖΑ

πρέπει να έχουν και αποφασιστικό χαρακτήρα ακόμα και για κεντρικά ζητήματα. Μέσα σε αυτές τα στελέχη έχουν μόνο ρόλο συντονιστικό, διευκόλυνσης δηλαδή της λειτουργίας τους. Ένα μοντέλο εναλλαγής και ανακλητότητας και στο επίπεδο των συνελεύσεων και σε αυτό της εκπροσώπησης, θα μπορούσε να βοηθήσει σε κάτι τέτοιο. Το σημαντικό είναι πάντα η δεσμευτική συμφωνία σε έναν τέτοιο τρόπο λειτουργίας. Αυτό θα έκανε εφικτή ένα διαφορετικό είδος εσωτερικής δημοκρατίας, όπου δεν θα αναδεικνύονταν μέσω εκλογής αυτός που τα λέει καλύτερα για να αντιπροσωπεύσει το σώμα σε κάποια άλλη βαθμίδα, αλλά αυτοί που θα εκλέγονταν θα δεσμεύονται να μεταφέρουν τις αντιλήψεις (πλειοψηφικές και μειοψηφικές) αναλογικά στα πιο ευρεία-ολομελειακά όργανα του ΣΥΡΙΖΑ.

Η εμπειρία των πλατειών έδειξε ότι σε επίπεδο συνάποφασης τα μεγάλα πλήθη δεν είναι πρόβλημα. Όσο πιο πολυπληθείς ήταν οι συνελεύσεις τόσο καλύτερες και αντιπροσωπευτικότερες της κοινής θέλησης ήταν οι αποφάσεις. Το πρόβλημα ήταν ότι αυτή η θέληση υπάκουε μόνο στον κοινό νου, αλλά ήταν σχετικά αδύναμη να δεσμεύσει και να υλοποιήσει. Το πρόβλημα αυτό θα

συνεχίσει να υπάρχει όσο αναπαράγεται ένα σύστημα αντιπροσώπευσης και μετάθεσης ευθυνών. Εδώ είναι ο κεντρικός ρόλος, σε ένα πρώτο επίπεδο, της πολιτικής Αριστεράς, δηλαδή των οργανωμένων δυνάμεων της: να λειτουργεί σαν ο κορμός-εκτελεστική δύναμη του ΣΥΡΙΖΑ, υλοποιώντας όμως όχι αυτά που αυτή πιστεύει αλλά αυτά που ένα σύνολο μεγαλύτερο από αυτήν έχει αποφασίσει - δίνοντας το παράδειγμα και γενόμενη παράδειγμα για τη μεγαλύτερη συμμετοχή κόσμου στην πραγματική πάλη και συγκρούσεις. Οι διάφορες ομαδοποιήσεις-τάσεις στον ΣΥΡΙΖΑ δεν πρέπει να αντανakλώνται στη διάρθρωση του, παρά μόνο μέσα από την κατοχύρωση τους ή μη στην πράξη της δράσης του. Εδώ το όσο πιο αμεσοδημοκρατικό και αμεσοδραστικό (άμεση δράση των μελών της πολιτικής Αριστεράς) θα αναδείξει τις θέσεις και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που του αντιστοιχούν σε κάθε φάση. Η κάθε άλλου είδους / τρόπος διασφάλισης θέσεων θα μεταφέρει τη διαπάλη γραμμών σε επίπεδο αντιπροσώπων, μη προσβάσιμο και αλλοτριωμένο από τη βάση. Ας ανοίξει η συζήτηση, λοιπόν, για να καταλήξουμε γρήγορα και αποφασιστικά.

Ρούντι Ρινάλντι: «Η μετάβαση έχει αρχίσει»

Resistance Festival 01/07/2012

Είναι ανάγκη ο προβληματισμός, η σκέψη, να ξεφύγουν από στερεότυπα και να βαθύνουν, γιατί η αυτοκτονία της σκέψης, δεν αρμόζει στις ιστορικές στιγμές που ζούμε.

Ολόκληρη η κοινωνία περιμένει να δει πώς θα συμπεριφερθούμε αλλά και σε όλον τον κόσμο παρακολουθούν έντονα αυτά που συμβαίνουν στη χώρα μας.

Ευελπιστώ η αποψινή συζήτηση να αποδειχτεί πράγματι χρήσιμη, γιατί χρειάζονται και αυτές οι «ανάσες» όταν αγωνιζόμαστε.

Έξι σημεία για όσα συμβαίνουν

1) Όλα αλλάζουν

Αλλάζει ο πολιτικός χάρτης της χώρας, έχει αλλάξει τελείως η πολιτική γεωγραφία, δεν υπάρχει καθόλου πλέον ο δικομματισμός όπως τον γνωρίσαμε. Αλλάζουν οι συσχετισμοί, αλλάζει η Αριστερά. Η Αριστερά δεν είναι αυτό που ήταν πριν από έξι μήνες σε αυτή την χώρα. Έχει αλλάξει ο συσχετισμός μέσα στην Αριστερά αλλά και ο ρόλος της Αριστεράς μέσα στην κοινωνία. Αλλάζει

η Ευρώπη, ακούγονται πιο δυνατά οι τριγμοί του ευρωοικοδομήματος – ακούγονται πιο δυνατά οι αγώνες σε ολόκληρο τον ευρωπαϊκό Νότο, αλλάζει ο κόσμος ολος. Όλα αλλάζουν σε διαφορετικές κατευθύνσεις και κυρίως κάτω από την όξυνση όλων των αντιθέσεων και εκείνων που υπήρχαν και των νέων που αναβλύζουν μέσα στην κρίση, από μια πρωτοφανή καπιταλιστική κρίση που αγκαλιάζει τα πιο βασικά σημεία του συστήματος.

Η χώρα μας, ο λαός μας, το κίνημα στην Ελλάδα βρίσκονται στο επίκεντρο μεγάλων ιστορικών διλημάτων, επιλογών, κατακτήσεων, στο επίκεντρο συγκρούσεων συμφερόντων και κοινωνικής πόλωσης, που θυμίζει περισσότερο λατινοαμερικάνικες συνθήκες και όχι αυτά που είχαμε ζήσει τελευταίες δεκαετίες στο χώρο της Ευρώπης.

Θα βρεθεί δρόμος για να υπάρξει διέξοδος για τη χώρα, το λαό, την κοινωνία ή θα οδηγηθούμε στην καταστροφή, σε μια τεράστια καταστροφή και χρεοκοπία; Μπορεί να νοηθεί μια διαφορετική πορεία, μια καλύτερη

κοινωνία, ένα ελπιδοφόρο μέλλον ή αυτά απαγορεύονται από τους συσχετισμούς, την μοίρα, την θέση και τη φύση αυτού του τόπου;

Όσα έγιναν στην Ελλάδα τα δυόμισι χρόνια που πέρασαν είναι διδακτικά για όλους μέσα και έξω από την χώρα. Το πειραματόζωο εξεγέρθηκε, ο λαός έχτισε ένα πρωτόγνωρο κίνημα αντίστασης και υπευθυνοποίησης, ο αγώνας αυτός συνδέθηκε με την τεράστια αφύπνιση των λαών που συμβαίνει μέσα στον πολυπολιτικό κόσμο, αφύπνιση που κανείς σήμερα δεν μπορεί να αγνοήσει.

Σε όλο τον κόσμο, τεράστιες μάζες μπαίνουν στο στίβο του αγώνα και ζητούν μια καλύτερη ζωή, έναν διαφορετικό κόσμο από αυτόν που τους προσφέρει ο καπιταλισμός και η κρίση. Αυτά είναι πράγματα τα οποία πρέπει να μας δίνουν και έμπνευση και κουράγιο αλλά και υλικό για να μπορέσουμε να επεξεργαστούμε νέα θεωρία και νέα πράξη, γιατί η σχέση της αριστεράς με τη θεωρία είναι αρκετά χαμηλή. Οι τελευταίες 2-3 δεκαετίες έχουν δώσει πολύ υλικό για επεξεργασία για την θεωρία και την πράξη ενός απελευθερωτικού κινήματος αλλά αυτό το καθήκον έχει παραμεληθεί για σκοπιμότητες πιο πεζές και επιλογές τάχα αναγκαστικές. Δεν μπορεί να υπάρξει νικηφόρα πορεία αν δεν υπάρξει ανταπόκριση και σε αυτά τα πεδία.

2) Η μετάβαση έχει ήδη αρχίσει

Υποστηρίζω ότι η μετάβαση έχει ήδη αρχίσει. Να το αναλύσουμε λίγο αυτό. Ξεκινάμε από την πραγματικότητα και όχι από τα σχήματα που έχουμε για αυτήν και τα στερεότυπα που κουβαλάμε. Υπάρχει ένα 30% του ελληνικού πληθυσμού, λαϊκό, φτωχό, συγκεντρωμένο στα αστικά κέντρα και βιώνει την κρίση σε όλες τις διαστάσεις. Το οποίο 30% δεν έκανε πίσω σε μια από τις φοβερότερες καμπάνιες εκφοβισμού τους τελευταίους δύο μήνες ότι τάχα ψηφίζοντας τον ΣΥΡΙΖΑ θα έφερναν την καταστροφή στη χώρα. Ήταν μια στάση φρονήματος που συσπειρώθηκε γύρω από έναν πολιτικό φορέα και δεν κάμφθηκε. Αντιστάθηκε και μάλιστα για πολύ λίγο δεν μπορέσαμε να πετύχουμε τον στόχο του να ξεκινήσει μια διαδικασία αλλαγής και απόσπασης της διακυβέρνησης από την αστική τάξη. Λίγο πριν, αυτός ο λαός στις 6 Μάη είχε τιμωρήσει σκληρά όλους τους μνημονιακούς. Γκρέμισε τελείως το δικομματισμό, οδήγησε όποιον είχε υποστηρίξει το Μνημόνιο σε φοβερή συρρίκνωση της δύναμής του και ορισμένα κόμματα τα εξαφάνισε και από το Κοινοβούλιο. Και έδωσε δύναμη μεγαλύτερη σε μια αντιμνημονιακή λαϊκή δύναμη τον ΣΥΡΙΖΑ και τον έφερε στη δεύτερη θέση. Και από εκεί αλλάζουμε όλα τα δεδομένα.

Λίγο πριν, τα δύο προηγούμενα χρόνια, αυτός ο λαός είχε δώσει δείγματα αγώνων και πρωτοπόρων κινή-

σεων. Και λίγες βδομάδες πριν τις εκλογές είχε μετατραπεί σε ένα πολιτικό ρεύμα αλλαγής και ανατροπής. Σε αυτές τις συνθήκες μπορούμε να πούμε ότι έχει ξεκινήσει μια διαδικασία μετάβασης. Είναι μια διαδικασία που αφορά εκατομμύρια πολίτες μέσα στη χώρα μας.

3) Ποια μετάβαση, προς τα πού και με ποιον πρωταγωνιστή;

Μιλάμε για μια μετάβαση, για μια μεγάλη πολιτική αλλαγή. Μια μεγάλη πολιτική αλλαγή που θα γκρεμίσει το πολιτικό σύστημα που υπάρχει στη χώρα μας και έχει εξυπηρετήσει όλη αυτή την εκδοχή ενός βαλκανικού εκσυγχρονισμένου μεταπρατισμού και ενός καπιταλισμού τέτοιας φύσης, αλλά και έχει βάλει φαρδιά πλατιά τις υπογραφές στη τροϊκανή κατάσταση και στην κατάσταση των μνημονίων και της χρεοκοπίας της χώρας. Μια μεγάλη πολιτική αλλαγή που θα βάλει τις βάσεις για την παραγωγική ανασυγκρότηση, την ανεξαρτησία, την πραγματική δημοκρατία, τη νέα θέση Ελλάδας στο σύγχρονο κόσμο, τις αλλαγές στις κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις. Δεν είναι ακριβώς ο σοσιαλισμός, αλλά διαδικασία που θα ανοίγει την πόρτα σε έναν κοινωνικό μετασχηματισμό που θα έχει πολλά στοιχεία σοσιαλιστικού μετασχηματισμού. Δεν μπορεί σήμερα να υπάρξει καμία επιστροφή στην κατάσταση του 2008. Δεν ονειρευόμαστε μια κατάσταση, μια επιστροφή νοσταλγική προς τα πίσω. Οι επιλογές που υπάρχουν είναι η χρεοκοπία και καταστροφή αυτής της χώρας ή το άνοιγμα της διαδικασίας σε μια νέα μεταπολίτευση του λαού που θα ανοίγει τους δρόμους, θα βαθιάει τις αναγκαίες αλλαγές. Και υποστηρίζω ότι αυτή η διαδικασία έχει ήδη ξεκινήσει.

Είναι ένα μεταβατικό σχήμα ανοικτό, πολύμορφο, σχήμα ρήξεων με ό,τι κυριαρχεί σήμερα και ανοίγματος ενός πρωτότυπου δρόμου προς μια καλύτερη κοινωνία. Είμαστε υποχρεωμένοι να πρωτοτυπήσουμε, εάν θέλουμε να δούμε καινούργια πράγματα και νικηφόρες διαδικασίες μεταβάσεις. Δεν μας βοηθάνε ούτε οι ξεπατικωτούρες, ούτε οι νοσταλγίες ενός ορισμένου παρελθόντος. Πρέπει να γράψουμε νέες σελίδες σ' αυτά τα σημεία μ' όλο τον σεβασμό στους αγώνες του 20ού αιώνα. Αλλά αυτή την στιγμή ανοίγονται δρόμοι μιας μετάβασης στον 21ο αιώνα. Η μετάβαση η οποία έχει αρχίσει με την ριζική απονομιμοποίηση της κυρίαρχης ιδεολογίας και των βασικών στηριγμάτων της, και την εκφρασμένη θέληση για αλλαγή και τερματισμό του τροϊκανού εφιάλτη, έχει αναγκαστικό σταθμό την απόσπαση της διακυβέρνησης από την αστική τάξη και την αλλαγή-ανατροπή ολόκληρου του πολιτικού συστήματος που έχει βασιστεί η σύγχρονη χρεοκοπία. Αυτό φοβήθηκε η αστική τάξη, όχι μόνο της Ελλάδας αλλά όλης της Ευρώπης στις πρόσφατες εκλογές. Αυτό φοβάται

ακόμα. Αυτό φοβούνται και θέλουν να θωρακιστούν απ' αυτόν τον κίνδυνο και πρέπει το λαϊκό κίνημα, και πρέπει οι διαδικασίες μετάβασης να χτίσουν μια προοπτική μέρα τη μέρα, μέσα από κάθε κινητοποίηση, κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα και μια μεγάλη πολιτιστική αναμόρφωση, ένα άλλο μέλλον. Αυτά σημαίνουν μια πολιτική ρήξεων και με τα διεθνή στηρίγματα που έχουν οι «δικοί μας» εδώ στην Ελλάδα.

Η μετάβαση δεν μπορεί να νοηθεί σαν έργο μιας μικρής ολιγομελούς κυβέρνησης ή κάποιας πρωτοπόρας ομάδας. Πρωταγωνιστική δύναμη είναι ο λαός και μόνο ο λαός, είναι οδηγός σ' αυτήν την διαδικασία.

4) Η μετάβαση σαν διαρκής διαδικασία ρήξεων και αλλαγής συσχετισμών

Θα μου επιτρέψετε μια παρένθεση. Σ' ένα σχολιασμό που έκανε ο Μάο Τσε Τουνγκ πριν από χρόνια, σ' ένα Εγχειρίδιο Πολιτικής Οικονομίας της ΕΣΣΔ, σε μια παράγραφο με τίτλο Η υποτιθέμενη οριστική σταθεροποίηση του σοσιαλισμού έκανε την εξής παρατήρηση:

«Όταν πρόκειται για ένα προτσές μακρόχρονης διάρκειας, όταν πρόκειται για μια διαδικασία μακρόχρονης διάρκειας, πριν από την τελική ποιοτική αλλαγή, υπάρχουν αναγκαστικά αδιάκοπες ποσοτικές αλλαγές και πολλές μερικές ποιοτικές αλλαγές. Αν δεν υπάρχουν μερικές ποιοτικές αλλαγές, ούτε πολλές ποσοτικές αλλαγές, η τελική ποιοτική αλλαγή δεν μπορεί να συμβεί». Αυτή η φράση οδηγεί τη σκέψη να «συλλάβει» πως όλες οι διαδικασίες που συντελούνται, δεν έρχονται σε μια μαγική νύκτα ή με μια μαγική μπαγκέτα ή κάποια στιγμή θα είναι η στιγμή μιας αποκάλυψης, μιας αλλαγής που γίνεται χωρίς να καταλαβαίνουμε πώς. Έρχονται μέσα από πάρα πολλές μικρές ποσοτικές, μερικές ποιοτικές αλλαγές, οι οποίες πρέπει να συντελεστούν για να φτάσουμε σε μια μεγάλη αλλαγή. Σήμερα στη χώρα μας δεν συμβαίνουν αλλαγές μονάχα ποσοτικού χαρακτήρα. Συμβαίνουν και ποιοτικές αλλαγές και πρέπει αυτό να το σημειώσουμε. Μερικές από τις πιο σημαντικές αλλαγές είναι: 1) το ζήτημα του ριζοσπαστισμού, του λαϊκού ριζοσπαστισμού, που έχει εμφανιστεί στη χώρα μας. Και αυτό που άλλαξε ποιοτικά είναι ότι σήμερα ο ελληνικός λαός βλέπει στην Αριστερά μια δύναμη που μπορεί να μετασχηματίσει την κοινωνία ή που θέλει να μετασχηματίσει την κοινωνία, ή που αναλαμβάνει την ευθύνη να σώσει τη χώρα και την κοινωνία. Και αυτό δεν υπήρχε πριν από λίγο καιρό. Να λοιπόν που έχουμε και μερικές σημαντικές ποιοτικές αλλαγές που πρέπει να τις εστιάσουμε και να κατανοήσουμε από τι θα εξαρτηθεί η εξέλιξή τους και η πορεία της μετάβασης που έχει αρχίσει.

5) Ο ρόλος της Αριστεράς σήμερα

Η Αριστερά, και ειδικά ο ΣΥΡΙΖΑ, αναδεικνύεται σαν ένας φορέας αλλαγής - μετάβασης από τα πράγματα. Από αυτά που συμβαίνουν. Από την ιστορία που υπάρχει σ' αυτό τον τόπο. Από αυτά που νομίζουν και άλλοι άνθρωποι από άλλες πιο μακρινές χώρες για αυτό τον τόπο. Όλα αυτά παίζουνε ένα ρόλο. Η Αριστερά οφείλει άμεσα να ξεφύγει από πάρα πολλά στερεότυπα που έχει. Από ένα δογματικό τρόπο που αντιλαμβάνεται τα πράγματα. Από ένα φόβο για το λαό. Η μια έλλειψη εμπιστοσύνης προς τον λαό ή ένα φόβο που έχει απέναντι στα κινήματα. Από αυτά έχουμε ξεφύγει τα τελευταία χρόνια. Ο κόσμος έδειξε εμπιστοσύνη στο ΣΥΡΙΖΑ γιατί είναι μια δύναμη της Αριστεράς διαφορετική. Μια δύναμη της Αριστεράς ανοικτή, πιο δημοκρατική, μη σεχταριστική, ευρύχωρη, μια δύναμη που καταλαβαίνει τις αντιφάσεις τις δικές της, μια δύναμη που μιλά και για τον εαυτό της, μια δύναμη που δεν βλέπει να θέλει να μονοπωλήσει όλες τις διαδικασίες που υπάρχουν μέσα στην κοινωνία. Μια δύναμη που σέβεται τα κινήματα, μια δύναμη που θέλει να υπηρετήσει τα κινήματα. Και αυτό το πράγμα ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ. Και εκεί που έκανε «κλικ» το ποιοτικό, γιατί υπήρξε ένα «ποιοτικό κλικ» ήταν όταν ο Α. Τσίπρας είπε το σύνθημα «για την κυβέρνηση της Αριστεράς». Όταν είπε το απλό πράγμα «αναλαμβάνουμε την ευθύνη για να αλλάξουμε την πορεία» ο κόσμος το αγκάλιασε.

Υπάρχει όμως ένα ζήτημα εδώ πέρα, πώς σταθεροποιείται το 26%; Και πώς ακόμα αναπτύσσεται παραπέρα; Και τι δουλειά πρέπει να γίνει για αυτό;

Πρέπει να γίνει με μια ακούραστη δουλειά. Και με τη δουλειά του μυρμηγκιού και με τη δουλειά κοντά στους ανθρώπους και με το να ανοίξουν οι πόρτες του ΣΥΡΙΖΑ, να μπει όλος ο κόσμος μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ και με το να γίνουμε μια νέα ελπιδοφόρα δύναμη και να έχουμε ένα προγραμματικό σχέδιο το οποίο να μπορεί ο κόσμος να το χαίρεται και να το αγκαλιάζει. Από την άποψη αυτή, η Αριστερά πρέπει να αφήσει όλες τις καθαρούτσικες φόρμουλες, να μη νομίζει ότι υπάρχει μονάχα κεφάλαιο και εργασία. Αυτή είναι η κυρίαρχη αντίθεση που υπάρχει. Εκφράζεται όμως αυτή η αντίθεση και με μνημόνια και με τρόικες και με τρόπους όπως τα γνωρίσαμε και άρα δεν χρειάζεται μονάχα να μιλάμε για ανατροπές, αντικαπιταλιστικές ανατροπές κ.λπ. Χρειάζεται να έχουμε ένα πρόγραμμα το οποίο να μιλάει στη γλώσσα του κόσμου, να του δείχνει το δρόμο μιας μεγάλης πολιτικής, οικονομική και κοινωνικής διεξόδου και αλλαγής. Και βέβαια, πρέπει να απορρίψουμε όλες τις απλοϊκές αντιλήψεις. Και όλους τους δογματισμούς. Η Αλέκα Παπαρήγα θέλει να καταργήσει ακόμα και τον όρο Αριστερά. Θέλει να μιλάει μόνο για τάξεις και μόνο για κομμουνισμό. Τιμωρή-

θηκε από τη στάση που κράτησε. Τιμωρήθηκε από το σύνθημα «Ισχυρό ΚΚΕ». Έτσι, ουσιαστικά, οδηγήθηκε στο να έχει μια καθεστωτική στάση. Έχουμε ανάγκη προχωρημάτων και δεν πρέπει να δείχνουμε ότι θα τα αντιμετωπίσουμε όλα κάτω από το φόβο της αναθεώρησης. Ότι τάχα, εάν ανοίξουμε τα νέα προβλήματα, τα νέα ζητήματα, τη νέα θεωρία, αναθεωρούμε κάποια κατοχυρωμένα πράγματα που υπήρξαν από τον Μαρξισμό. Οι πλατείες, το εθνικό, η πατρίδα, η διακυβέρνηση δείτε ακόμα και την κριτική που κάναμε όλοι εμείς πριν από μερικά χρόνια στον κυβερνητισμό. Όλα αυτά αλλάζουν στη συνείδησή μας.

6) Η νίκη και πώς θα φθάσουμε σε αυτήν. Πώς η μετάβαση δεν θα αλλάξει φορά

Δεν δίνονται κάθε μέρα ευκαιρίες, το ξέρουμε αυτό. Αλλά δεν είναι ότι δόθηκε μια ευκαιρία που χάθηκε για πάντα. Ίσα- ίσα, αν φερθούμε σοφά, αν φερθούμε με γνώση, αν δεν φερθούμε με αλαζονεία, μπορούμε και πρέπει να εμφανιστούμε σαν μια δύναμη μετασχηματι-

σμού και μετάβασης και να δείξουμε ότι δεν είναι θέμα «ευκαιριών», αλλά, ζήτημα συνολικής προετοιμασίας του λαού ώστε να συνεχιστεί η διαδικασία μετάβασης που έχει ξεκινήσει. Άρα, ο λαός να προετοιμαστεί κατάλληλα και ολόπλευρα. Πολιτικά, οργανωτικά, θεωρητικά, με νέα συνείδηση, νέα ιδεολογία για τη μετάβαση και το προχώρημα. Είναι τεράστιο έργο. Ακόμα και να βάλουμε τις βάσεις του: σε επίπεδο προγράμματος, στόχευσης, ανάγκης, οργάνωσης, και επιβίωσης του λαού και της κοινωνίας. Είναι τεράστιο βήμα μπροστά.

Πρέπει να μας διακρίνει ο δημοκρατισμός σε όλα τα πεδία. Η δημοκρατία κεντρικό ζήτημα. Σε όλα τα πεδία, παντού. Ένα μεγάλο κίνημα, ρεύμα δημοκρατισμού πρέπει να διαπεράσει και να θεωρείται μόνιμο και διαρκές στοιχείο όλης της μετάβασης. Αυτή τη στιγμή είναι αναγκαίο να αλλάξει γρήγορα ο ΣΥΡΙΖΑ, να γίνει δύναμη μετάβασης, να γίνει φορέας μετάβασης, να γίνει δύναμη μετασχηματισμού. Μόνο έτσι θα σώσουμε τη χώρα και θα εγγυηθούμε να μην αλλάξει φορά η διαδικασία της μετάβασης

Ανακοίνωση της ΚΟΕ - 6/7/2012

Μετά την τελευταία Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ και τις αποφάσεις της, έχει έτσι κι αλλιώς ανοίξει μια νέα περίοδος για το ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, που βρίσκεται μπροστά σε εντελώς νέα καθήκοντα, πολύ μεγαλύτερα από αυτά που είχε πριν τις 6 Μάη. Η ομιλία του Αλέξη Τσίπρα στο άνοιγμα των εργασιών της ΠΣΕ ορίζει ένα πολύ διαφορετικό πλαίσιο ύπαρξης, λειτουργίας και δράσης του ΣΥΡΙΖΑ μέσα στην κοινωνία και το λαό, ορίζει ένα μεγάλο ποιοτικό μετασχηματισμό του ΣΥΡΙΖΑ και όχι απλώς μια αύξηση των μελών του. Σχετικά με τα νέα αυτά καθήκοντα θέλουμε να σημειώσουμε τα παρακάτω:

- Η ανατροπή του πολιτικού σκηνικού που γνωρίζαμε μέχρι τις 6 Μάη, η κατάρρευση του δικομματικού συστήματος, η δυνατότητα να γκρεμιστεί ολοκληρωτικά το παλιό πολιτικό σύστημα, η εκτόξευση του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ από το 4,5% στο 27% και η ανάδειξή του σε αξιωματική αντιπολίτευση, όλα αυτά κάνουν εφικτό να γυρίσουμε σελίδα. Το αν θα γυρίσουμε τη σελίδα αυτή, αν θα προχωρήσουμε αποφασιστικά προς μια νέα μεταπολίτευση του λαού, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ. Εξαρτάται από το αν ο ΣΥΡΙΖΑ του 4,5% θα μετασχηματιστεί γρήγορα, μέσα στους επόμε-

νους μήνες, χωρίς τη δυσκινησία των χθεσινών συνηθειών, σε μια πλατιά, σύγχρονη, λαϊκή, δημοκρατική παράταξη της Αριστεράς.

- Ο ΣΥΡΙΖΑ συναντήθηκε με ένα μεγάλο λαϊκό ρεύμα που αναπτύχθηκε τα προηγούμενα δύο χρόνια, ένα μεγάλο ρεύμα αλλαγής, απαλλαγής από το μνημόνιο και την τρόικα, απόρριψης του παλιού πολιτικού συστήματος, ρεύμα δημοκρατίας και ανεξαρτησίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ εξέφρασε εκλογικά αυτό το ρεύμα γιατί ξεχώριζε από τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς και κυρίως γιατί, για πρώτη φορά από τη μεταπολίτευση, κόμμα της Αριστεράς, ο ΣΥΡΙΖΑ, με τον πρόεδρο της Κοινοβουλευτικής του Ομάδας Αλέξη Τσίπρα, βγήκε μπροστά και ανέλαβε την ευθύνη της κυβερνητικής εναλλακτικής λύσης. Το ρήγμα που έχει ανοίξει στο παλιό πολιτικό σύστημα δεν πρόκειται να κλείσει. Όμως το μεγάλο λαϊκό ρεύμα που στήριξε το ΣΥΡΙΖΑ και στηρίζει τις ελπίδες του σε αυτόν, είναι ακόμη εξαιρετικά ρευστό και νέο, και δεν θα είναι δεδομένο για πάντα, αν δεν αποκτηθούν οργανικοί δεσμοί μαζί του, αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ξανοιχτεί σε αυτόν τον κόσμο, αν ο κόσμος αυτός δεν κάνει το ΣΥΡΙΖΑ δική του υπόθεση, αν δεν εισβάλει ο λαός με κινηματικούς όρους μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ.

- Αν οι δεσμοί του ΣΥΡΙΖΑ με το ρεύμα αυτό δεν σταθεροποιούνται, δεν αποκτούν στοιχεία οργανικής σύνδεσης, συμμετοχικότητας, αυτο-οργάνωσης, δημοκρατίας, έκφρασης, τότε, με τον ίδιο τρόπο που η πολιτική ρευστότητα έσπρωξε με ιλιγγιώδη ταχύτητα τον κόσμο προς το ΣΥΡΙΖΑ, δεν αποκλείεται εξίσου γρήγορα να κάνουν την εμφάνισή τους άλλες «λύσεις» που θα είναι στα πλαίσια του συστήματος. Η τακτική του ώριμου φρούτου δεν έχει, έτσι κι αλλιώς, καμιά θέση απέναντι σε ένα λαό που υποφέρει, δεν έχει καμιά θέση στην πολιτική ενός ΣΥΡΙΖΑ που βρίσκεται δίπλα στους αγώνες, την κοινωνική αλληλεγγύη, την οργάνωση του λαού. Αλλά δεν αρκεί αυτό. Η οργάνωση του ΣΥΡΙΖΑ, η μαζικοποίησή του, το γενναίο άνοιγμά του στην κοινωνία που θέλει και μπορεί να γίνει ο πρωταγωνιστής της ιστορίας, είναι και αυτό τμήμα της οργάνωσης του λαού, είναι εγγύηση για την αποτελεσματική οργάνωση και αντίσταση του λαού. Ο μετασχηματισμός του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να βασιστεί στην αυτοοργάνωση του λαϊκού παράγοντα.

- Αν ο ΣΥΡΙΖΑ συγκροτήσει κυβέρνηση δεν θα μπορέσει να κυβερνήσει ούτε μια μέρα χωρίς τη συμμετοχή της κοινωνίας. Ο χθεσινός ΣΥΡΙΖΑ του 4,5% δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε αυτή την ανάγκη. Ακόμη και ένα αστικό κόμμα που τυχόν έπαιρνε μέχρι χθες 4,5%, θα ήταν δύσκολο να κυβερνήσει. Πόσο μάλλον ο ΣΥΡΙΖΑ που θέλει να γκρεμίσει το πολιτικό σύστημα και έχει απέναντί του τόσους εχθρούς. Όπως είναι αδύνατο να φέρει σε πέρας κάτι τέτοιο χωρίς να μετασχηματιστεί σε μια μεγάλη παράταξη της Αριστεράς, έτσι είναι εξίσου δύσκολο, χωρίς αυτό το μετασχηματισμό, να ανταποκριθεί ακόμη και στις ανάγκες και τα καθήκοντα μιας αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης. Σε κάθε γειτονιά, σε κάθε χωριό, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε κοινωνικό χώρο, θα πρέπει να οργανωθεί και να υπάρξει ΣΥΡΙΖΑ. Οι μερικές χιλιάδες μέλη, ανένταχτοι και μέλη συνιστωσών που συναποτελούσαμε το χθεσινό ΣΥΡΙΖΑ πρέπει σε λίγους μήνες να γίνουμε πολλές δεκάδες χιλιάδες μέλη του νέου ΣΥΡΙΖΑ, ένα δυναμικό πιο αντιπροσωπευτικό των 1.660.000 ανθρώπων που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ. Στο ιδρυτικό συνέδριο του ενιαίου φορέα, να είμαστε ένα μικρό μέρος ανάμεσα στο λαό που πρέπει να κατακλύσει το νέο ΣΥΡΙΖΑ από αύριο. Συνεπώς δεν μιλάμε για μια «συνήθη» καμπάνια οργανωτικής ένταξης που οι δέκα θα γίνουν δεκαπέντε, αλλά για την εισβολή μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ του ίδιου του λαού που τον στήριξε, των συνελεύσεων, των συγκεντρώσεων στις πλατείες, των πρωτοβουλιών κοινωνικής αλληλεγγύης, των δραστηρίων ανθρώπων που κινητοποιήθηκαν δυο χρόνια τώρα, που ελπίζουν στο ΣΥΡΙΖΑ και θα συμμετείχαν σε έναν ΣΥΡΙΖΑ - πλατιά παράταξη της Αριστεράς αλλά όχι στο ΣΥΡΙΖΑ του

χθες.

- Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ως μέλη, ως μηχανισμός είναι σήμερα ανέτοιμος να κάνει αυτό το μεγάλο, αυτό το τεράστιο βήμα. Έχουμε μπροστά μας μια κρίσιμη αναμέτρηση με τον εαυτό μας και με τις δικές μας αδράνειες και αγκυλώσεις. Για να ανταποκριθούμε στα καθήκοντα που έχουμε μπροστά μας πρέπει να αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι, να αλλάξει η βάση του χθεσινού ΣΥΡΙΖΑ και όχι μόνο οι ηγεσίες. Να αλλάξει ο τρόπος που ο ΣΥΡΙΖΑ απευθύνεται μέχρι σήμερα στον κόσμο, η έλλειψη πρακτικότητας στη λειτουργία, οι γραφειοκρατικές αντιλήψεις και η δυσκινησία, το είδος των πρωτοβουλιών, οι παλιές συνήθειες. Πρέπει να βρεθούν τρόποι ώστε ο ΣΥΡΙΖΑ να συναντηθεί με το λαό, πρέπει ο ΣΥΡΙΖΑ να είναι έτοιμος να δεχτεί τις μεγάλες αλλαγές που σημαίνει η εισβολή του λαού. Η εισβολή αυτή θα συνδέσει περισσότερο τον ΣΥΡΙΖΑ με τα πραγματικά προβλήματα, τις πολιτικές ανάγκες και τους προβληματισμούς του λαού και ταυτόχρονα η εισβολή αυτή σημαίνει αντικειμενικά μια πιο δημοκρατική λειτουργία του ΣΥΡΙΖΑ. Από αυτή την άποψη, απορρίπτουμε κάθε φοβία ότι δήθεν θα αλλοιωθεί η φυσιογνωμία, η ταυτότητα, τα «κεκτημένα» του ΣΥΡΙΖΑ. Απορρίπτουμε κάθε σκέψη να τηρηθούν παλιές ισορροπίες που δεν έχουν καμία σχέση με τις σημερινές ανάγκες.

- Όλα όσα συνέβησαν τους τελευταίους δυο μήνες άλλαξαν τα πάντα. Πρέπει να αλλάξουμε και εμείς. Ο «ΣΥΡΙΖΑ των συνιστωσών» είναι αντικειμενικά η προϊστορία του ΣΥΡΙΖΑ. Πρέπει να περάσουμε όχι απλώς στο ΣΥΡΙΖΑ των μελών αλλά στο ΣΥΡΙΖΑ του λαού. Άρα το ζήτημα δεν εξαντλείται στην έκδοση μιας κάρτας μέλους ΣΥΡΙΖΑ. Πρέπει να δοθεί ο λόγος όχι απλώς στο μέλος αλλά στην πιο πανίσχυρη συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ, το λαό που τον στήριξε και ελπίζει σε αυτόν. Δεν πρόκειται για κόσμο κερδισμένο σε μια ξεκάθαρη πλατφόρμα, αλλά με διαρκή πόθο και ανάγκη την αλλαγή και ανατροπή των μνημονίων, την κατάκτηση της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας, το άνοιγμα μιας διαδικασίας παραγωγικής ανασυγκρότησης. Η ταυτότητα του νέου ΣΥΡΙΖΑ δεν θα βρίσκεται στην προέλευση, ούτε στην διαφοροποίηση από άλλες ταυτότητες αλλά στην εναλλακτική προοπτική που συσπειρώνει όλο αυτό τον κόσμο.

- Ζούμε ιστορικές στιγμές. Στη Λατινική Αμερική, μια δεκαετία πριν, ξεκίνησαν να ξεπηδούν αντι-εξουσίες και αριστερές κυβερνήσεις που εξέφραζαν μεγάλα λαϊκά ρεύματα αλλαγής και σύγκρουσης με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και την κυριαρχία των ΗΠΑ. Στην Ευρώπη, σε μια πολύ διαφορετική ήπειρο, σε διαφορετικές συνθήκες, αναδύεται τώρα η δυνατότητα

για κυβερνήσεις έξω από τις ράγες του νεοφιλελευθερισμού και των πολιτικών που επιβάλλουν δεκαετίες τώρα η ΕΕ της Γερμανίας και των αγορών και η Μέρκελ. Ο πιο αδύνατος κρίκος σήμερα είναι η Ελλάδα. Είναι αναγκαίο να σπάσει ο κρίκος, είναι αναγκαίο να μας διδάξει η δυνατότητα συγκρότησης μεγάλων λαϊκών κοινωνικών μπλοκ, ικανών να φτάσουν μέχρι τη διακυβέρνηση. Αυτό δεν είναι ευθύνη μόνο του ΣΥ-

ΡΙΖΑ, έχει ευθύνη για αυτό το σύνολο της Αριστεράς και το σύνολο των προοδευτικών, πατριωτικών, δημοκρατικών, αντιμνημονιακών δυνάμεων. Αφορά όμως πρωτίστως το ΣΥΡΙΖΑ και τα καθήκοντα που του έχει βάλει η ιστορία.

**Να ανταποκριθούμε στις ιστορικές στιγμές που ζούμε
Για μια Αριστερά του λαού, για το ΣΥΡΙΖΑ του λαού**

Μετάβαση και ΣΥΡΙΖΑ

«Δρόμος της Αριστεράς», τ. 130, 08/09/2012

Με την απόφαση της Γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ ξεκινούν οι διεργασίες για τη σύγκληση της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης του συμμαχικού σχήματος για τη δημιουργία του ενιαίου φορέα, σε μια κρίσιμη περίοδο.

Οι σκέψεις που ακολουθούν ας θεωρηθούν μια συμβολή για το εγχείρημα αυτό, με στόχο μια γόνιμη και αποδοτική διεργασία μέσα σε ένα δυναμικό των ανθρώπων της Αριστεράς που βιώνουν με αγωνία και διάθεση για προσφορά, την ταραγμένη πορεία του τόπου.

Ορισμένες βασικές παραδοχές

- Η χώρα, η κοινωνία και ο λαός βρίσκονται προ μιας τεράστιας καταστροφής. Ήδη ένα μεγάλο τμήμα τους ζει την καταστροφή και τη χρεοκοπία, ενώ η άγουσα των εξελίξεων μας οδηγεί με γοργό βήμα σε μια μεγάλων διαστάσεων πανεθνική καταστροφή.
- Η ανάγκη να μπει ένα τέλος σε αυτήν την ολέθρια πορεία, ορίζει μια διαδικασία μετάβασης σε μια άλλη Ελλάδα –που καμιά σχέση δεν θα έχει με την προ του 2008 κατάσταση– και που πρώτο της βήμα θα είναι να σταθεί σε ένα «μετα-τροϊκανό ξέφωτο» (όπως πολύ παραστατικά αναφέρει στο ιδιαίτερης σημασίας άρθρο του ο Λαοκράτης Βάσης, Αυγή, 28/8) ανατρέποντας μνημόνια και δανειακές συμβάσεις, δίνοντας τέλος στη δράση του σάπιου πολιτικού κόσμου και του νομικού εποικοδομήματος που το στήριξε, ανοίγοντας ταυτόχρονα διάπλata τους ορίζοντες για μια παραγωγική, κοινωνική, πολιτική και πολιτισμική αναγέννηση – ανασυγκρότηση της χώρας.
- Η αποτροπή της καταστροφής και η ανάληψη της ευθύνης να οδηγηθεί η χώρα στη σωτηρία και σε διέξοδο, μέσα από μια διαδικασία ρήξεων, ανατροπών

και πολιτικών αλλαγών, η διαδικασία μετάβασης σε μια καλύτερη και δικαιότερη κοινωνία, σημαδεύονται και οριοθετούνται από τη σύγκρουση δύο υπό διαμόρφωση μεγάλων κοινωνικών μπλοκ, δύο στρατοπέδων, δύο κόσμων. Από τη μια του μνημονιακού μπλοκ και από την άλλη του λαϊκού, δημοκρατικού, πατριωτικού, αντιμνημονιακού και αντιτροϊκανού μπλοκ που έχει δημιουργηθεί και εκφράζεται μέσα από αγώνες και πολιτικές αναμετρήσεις των дуόμισι τελευταίων χρόνων. Η κοινωνική σύγκρουση αυτών των δύο «παρατάξεων» είναι αναπόφευκτη, είναι σε εξέλιξη και η έκβασή της δεν είναι προκαθορισμένη.

- Αυτά που διαδραματίζονται στη χώρα μας, πέρα από οδυνηρά, είναι και εκπληκτικά, και δικαίως ο ελληνικός λαός έχει καταταχθεί και αξιολογηθεί ως ένας αντιστασιακός λαός που με την παρουσία του και τους αγώνες του βρίσκεται σήμερα μεταξύ των πιο σημαντικών λαϊκών κινημάτων στο σύγχρονο κόσμο.

- Επομένως ζούμε, παίρνουμε μέρος, συμβάλλουμε, σε ιστορικές στιγμές και ιδιαίτερα κρίσιμες εξελίξεις –κάτι που συχνά ξεχνιέται όταν κανείς παίρνει μέρος σε πολυποίκιλους αγώνες και κινήσεις.

- Η Αριστερά και κυρίως η ΣΥΡΙΖική Αριστερά, έχει επιφορτιστεί με ιδιαίτερες ευθύνες και καλείται να διαδραματίσει προωθητικό ρόλο για την πορεία της μετάβασης, εκφράζοντας και μετουσιώνοντας τη διάχυτη οργή και το ριζοσπαστισμό που εκδηλώνεται στην κοινωνία, σε πολιτικό ρεύμα δημοκρατικής αλλαγής και χειραφέτησης.

- Αντικειμενικά βαδίζουμε σε κορύφωση της σύγκρουσης των δύο κοινωνικών μπλοκ. Αυτός ο χειμώνας θα έχει σκληρά χαρακτηριστικά. Το μνημονιακό μπλοκ οφείλει να περάσει μέτρα και να συντρίψει το λαϊκό κίνημα, το δε λαϊκό μπλοκ οφείλει να αγωνιστεί για την

επιβίωση και να ανατρέψει όσο πιο γρήγορα γίνεται την τροϊκανή συμμαχία, να ανοίξει έναν άλλο δρόμο.

- Αντικειμενικά, πάλι, ο πολιτικός αγώνας και η πολιτική θα είναι στο επίκεντρο, δηλαδή, η κοινωνία θα ψάχνει λύσεις διά της πολιτικής. Για να καλυφθούν οι ανάγκες του πολιτικού αγώνα, το «υποκειμενικό αίτημα» θα πυκνώσει. Θα ενταθεί γιατί είναι βασικό στοιχείο της πολιτικής. Με τη μορφή «τι στόχο έχουμε και τι υποκείμενο έχουμε;». Με τη μορφή «τι πρέπει να κάνουμε και ποιος μπορεί να το προχωρήσει;».

Ο ΣΥΡΙΖΑ και η μετάβαση

Ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν η πολιτική δύναμη που συναντήθηκε περισσότερο από τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς με τον διάχυτο ριζοσπαστισμό εκφράζοντας με σαφήνεια έναν αντιμνημονιακό λόγο και δεσμευόμενος, με την ανάληψη της διακυβέρνησης, να προχωρήσει σε ριζικές αλλαγές. Ο λαός του έδωσε τεράστια δύναμη, τετραπλασιάζοντας τα ποσοστά του, αναδεικνύοντάς τον σε αξιωματική αντιπολίτευση και βασικό πρωταγωνιστή στην πολιτική κονίστρα. Ένας φορέας που από το 4,6% εκτινάσσεται στο 27% βρίσκεται και αυτός σε «μετάβαση». Πρέπει να ξεπεράσει τον εαυτό του, να συνειδητοποιήσει ευθύνες και ανάγκες, να ανταποκριθεί σε προσδοκίες και αιτήματα, να ωριμάσει και να αποκτήσει γνώση και τόλμη μεγαλύτερη, γιατί μπορεί και να... κοπούν τα γόνατα από τις ευθύνες, και όλα αυτά δεν γίνονται εν μια νυκτί.

Όμως, επειδή δεν υπάρχει άπλετος χρόνος, η επιτάχυνση είναι απαραίτητη. Σωστά τέθηκε το ζήτημα της δημιουργίας ενός ενιαίου φορέα. Ορισμένες όμως οριοθετήσεις:

- Ο φορέας θα πρέπει να ξέρουμε ότι δεν θα είναι «το κόμμα της πρωτοπορίας που θα καθοδηγήσει τη διαδικασία για το σοσιαλισμό και την αταξική κοινωνία», δεν θα είναι κάποιο φανταστικό «κόμμα» - μύθος, έξω από τις σημερινές ανάγκες και δυνατότητες, έξω από τη συγκυρία και τα χαρακτηριστικά της.
- Αντίθετα, εκείνο που είναι μέσα στην ευρύτερη συγκυρία, που είναι δυνατό και αναγκαίο, είναι να δημιουργηθεί ένας φορέας με συνείδηση της μερικότητας, τόσο ως προς τη φύση του όσο και ως προς τη διαδικασία συγκρότησής του. Δεν βοηθά μία εκ των προτέρων αυτο-ανακήρυξη σε κάτι που δεν είμαστε, και ένα κλίμα ευκολίας.
- Απαιτείται ένας φορέας που να ενσωματώνει τις κατακτήσεις της ταξικής πάλης, όχι αφηρημένα αλλά ειδικά της φάσης στην οποία βρίσκεται το μαζικό λαϊκό αντιμνημονιακό κίνημα στην Ελλάδα. Μια φάση που έχει τα δικά της, συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, κατακτήσεις κ.λπ. Ένας φορέας που να ξεπερνά τις

σημερινές αγκυλώσεις, να διατηρεί και να ανεβάζει τη σημερινή δυναμική.

- Την ίδια στιγμή, ένας πολιτικός φορέας δεν μπορεί να έχει να κάνει μόνο με τη συγκυρία, με την πιο στενή της έννοια (με ορίζοντα π.χ. μερικών μηνών), αλλά αναγκαστικά θα αναμετρηθεί με στρατηγικές ανάγκες της περιόδου. Δεν μπορεί, δηλαδή, να είναι άσχετος με τις μεγάλες ιδεολογικοπολιτικές ανάγκες και τις ανάγκες της νέας θεωρίας που είναι σήμερα ζητούμενη. Το αίτημα της επαγωγής του αριστερού και ριζοσπαστικού κινήματος γενικά, σε κίνημα για το σοσιαλισμό του 21ου αιώνα πρέπει να υπηρετηθεί μέσα από τη μετάβαση, θεωρητικά και πρακτικά.
- Ο φορέας θα πρέπει να αποτελεί σοβαρή απάντηση στη βαθιά διάρρηξη της πολιτικής εκπροσώπησης που σφραγίζει τη σημερινή περίοδο. Ο λαός, παρά το 27%, εξακολουθεί να είναι ουσιαστικά χωρίς οργανική σχέση με την πολιτική έκφραση - και αυτό δεν μπορεί να παρακαμφθεί.
- Ο φορέας θα πρέπει να απαντάει στο αίτημα για γκρέμισμα του πολιτικού συστήματος και να τείνει να απαντήσει στην ανάγκη αντικατάστασής του με μια νέα πολιτική κατάσταση. Αυτή η διαδικασία περιλαμβάνει και το αίτημα για αλλαγή και της Αριστεράς, πρέπει να απαντάει και στην απαίτηση για άλλη Αριστερά.
- Εν κατακλείδι, υπάρχει απαίτηση για ίδρυση νέου ουσιαστικά φορέα και όχι απλά για μια μετονομασία. Άλλωστε το έχει τονίσει και ο Αλέξης Τσίπρας: «Δεν σας καλούμε να ενταχθείτε στο δικό μας κόμμα. Σας καλούμε να φτιάξετε το δικό σας πολιτικό φορέα».

Φορέας και διακυβέρνηση

Η μετάβαση η οποία έχει αρχίσει με τη ριζική απονομιμοποίηση της κυρίαρχης ιδεολογίας και των βασικών στηριγμάτων της, και την εκφρασμένη θέληση για αλλαγή και τερματισμό του τροϊκανού εφιάλτη, έχει αναγκαστικό σταθμό την απόσπαση της διακυβέρνησης από την αστική τάξη και την αλλαγή-ανατροπή ολόκληρου του πολιτικού συστήματος στο οποίο έχει βασιστεί η σύγχρονη χρεοκοπία. Αυτό φοβήθηκε η αστική τάξη, όχι μόνο της Ελλάδας αλλά όλης της Ευρώπης, στις πρόσφατες εκλογές. Αυτό φοβάται ακόμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκε και είναι κοντά στον προθάλαμο της διακυβέρνησης.

Τρεις κρίσιμες παρατηρήσεις:

Πρώτον: Ο φορέας δεν μπορεί να θεωρείται ένα απλό υποστήριγμα μιας κυβέρνησης. Δεν πρέπει να οικοδομήσουμε ένα κυβερνητικό κόμμα. Πρέπει να πάρουμε πολιτικές και ιδεολογικές αποστάσεις από τον κρατισμό και τον γραφειοκρατισμό σε όλα τα επίπεδα. Η μετάβαση δεν αφορά μόνο τη διακυβέρνηση, αλλά τη

διακυβέρνηση με στόχο την υπηρετήση μιας μετέβασης. Ο φορέας είναι φορέας που υπηρετεί τη μετάβαση και όχι απλά την κυβέρνηση.

Δεύτερον: Η μετάβαση δεν μπορεί να νοηθεί σαν έργο μιας μικρής ολιγομελούς κυβέρνησης ή κάποιας πρωτοπόρας ομάδας. Πρωταγωνιστική δύναμη είναι ο λαός και μόνο ο λαός είναι οδηγός σ' αυτήν τη διαδικασία. Δεν μπορεί να υπάρξει μετάβαση χωρίς τον πιο πλήριο δημοκρατισμό και χωρίς συμμετοχικές διαδικασίες σε όλη την κλίμακα της κοινωνίας.

Τρίτον: Επειδή η μετάβαση είναι εξ αντικειμένου διαρκής διαδικασία ρήξεων και αλλαγής συσχετισμών, είναι αναγκαίο να αλλάξει γρήγορα ο ΣΥΡΙΖΑ, να γίνει δύναμη μετάβασης, να γίνει φορέας μετάβασης, να γίνει δύναμη μετασχηματισμού. Ο ιδεολογικός και πολιτικός του εξοπλισμός πρέπει να είναι της εμβέλειας και των αναγκών της μετάβασης και όχι απλά των αναγκών και ιδιαιτεροτήτων της διακυβέρνησης. Επωμένο διαφορετικά, χωρίς έναν φορέα προωθητικό και ενισχυτικό της μετάβασης δεν είναι δυνατή καμιά διακυβέρνηση που να θέλει να ξεπεράσει τα όρια της διαχείρισης και του συστημισμού. Ο ΣΥΡΙΖΑ θα αυτοκτονήσει, και μαζί του η Αριστερά θα υποστεί μια μεγάλη στρατηγική ήττα, αν συμπεριφερθεί σαν ένας φοβισμένος και σαστισμένος διαχειριστής μιας κατάστασης.

Πολλοί φοβούνται μήπως ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει νέο ΠΑΣΟΚ. Ξεκινούν μια βασική διαφορά. Οι συνθήκες το 1981 επέτρεπαν τη σύναψη κοινωνικών συμβολαίων ανάμεσα σε αστικές πτέρυγες και υποτελή μέχρι τότε λαϊκά στρώματα. Στις σημερινές συνθήκες έχουν ανατιναχθεί

όλες αυτές οι γέφυρες. Η καταστροφή των εργαζόμενων και η ραγδαία φτωχοποίηση των μεσοστρωμάτων οδηγεί –για πρώτη φορά μεταπολιτευτικά– στην ύπαρξη αντικειμενικών υλικών όρων σύμπτυξης ενός μεγάλου λαϊκού κοινωνικού μπλοκ που, είτε θα το εκφράσει και θα το συγκροτήσει μια τολμηρή, ζωνή, αγωνιστική και φιλόδοξη αριστερή δύναμη, είτε αυτό το μπλοκ δεν θα υπάρξει. Παράλληλα, ούτως ή άλλως μια Αριστερά χωρίς σχέση με αυτήν τη δυνατότητα δεν μπορεί να νοηθεί κι έτσι η επιστροφή στις «καλές μέρες» της καταγγελτικής, ήσυχης, συμπληρωματικής, συστημικής και μικρής Αριστεράς θα επιστρέψουν... Αυτό όμως –και μην το ξεχνούν οι εύκολοι επικριτές– δεν μπορεί να συμβεί χωρίς ο ΣΥΡΙΖΑ να υποστεί μία, δύο, πολλές ήττες και να συντριβεί ως ελπίδα και δυνατότητα μιας άλλης πορείας. Γιατί αυτός –στις συγκεκριμένες συνθήκες– ως πολιτική δύναμη μπορεί να ενσαρκώσει τη δυνατότητα αυτή, φυσικά με την κατάλληλη πολιτική και τις πρωτοβουλίες που σύντομα πρέπει να πάρει, με τη στάση του σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες, με τη στάση του σε όλα τα κρίσιμα διλήμματα και μεγάλα προβλήματα του λαού και του τόπου.

Οι επιλογές που υπάρχουν είναι η χρεοκοπία και καταστροφή της χώρας ή το άνοιγμα της διαδικασίας σε μια νέα μεταπολίτευση του λαού που θα ανοίγει δρόμους, θα βαθύνει τις αναγκαίες αλλαγές. Η διαδικασία έχει ήδη ξεκινήσει. Πρόκειται για ένα μεταβατικό σχήμα ανοικτό, πολύμορφο, σχήμα ρήξεων με ό,τι κυριαρχεί σήμερα, και ανοίγματος ενός πρωτότυπου δρόμου προς μια καλύτερη κοινωνία. Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να βρει τη θέση του και το ρόλο του σε αυτήν την προοπτική!

Για να μπορέσει η ΣΥΡΙΖική Αριστερά να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο και να σφραγίσει με τη δράση της την πολιτική και κοινωνική ζωή του τόπου, οφείλει να πάρει την πρωτοβουλία των κινήσεων και να ηγηθεί (υψηρετήσει) σε ένα πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα.

Για να πάρει την πρωτοβουλία των κινήσεων οφείλει να έχει μια ξεκάθαρη πολιτική γραμμή που να φέρνει ολοένα και περισσότερο στο προσκήνιο το λαϊκό παράγοντα και όχι να τον παθητικοποιεί. Για να είναι αποτελεσματικός ο απαραίτητος πολιτικός αγώνας, για να είναι ξεκάθαρες οι πολιτικές στοχεύσεις, οφείλουν να προκριθούν μεγάλες πολιτικές πρωτοβουλίες που να εξασφαλίζουν τη συνοχή, τη δύναμη, την αποφασιστικότητα του λαϊκού παράγοντα. Αν, βέβαια, μας ενδιαφέρει η μετάβαση σε μια μετατροϊκανή-μεταμνημονιακή Ελλάδα και όχι η απλή διαχείριση εντός συστήματος των ερειπίων, που ήδη έχουν δημιουργηθεί.

Τρεις προτάσεις – κατευθύνσεις

Στις δοσμένες συνθήκες η πρωτοβουλία των κινήσεων μπορεί να αποκτηθεί σε συνάρτηση με την μελέτη των όρων και των προϋποθέσεων για τρεις μεγάλες πρωτοβουλίες. Πιο συγκεκριμένα:

1. Συγκρότηση μεγάλης παλλαϊκής δημοκρατικής αντιμνημονιακής συμμαχίας: Η θέση μας δεν μπορεί να είναι η «αναμονή των εκλογών για να κυβερνήσει ο ΣΥΡΙΖΑ». Αυτός είναι βασικός διαχωρισμός μας από άλλες γραμμές, επιλογές και τακτικές. Η μία ή η άλλη στάση έχει συνέπειες σε μια σειρά μεγάλα και μικρότερα θέματα, καθώς και στο πώς αντιμετωπίζονται. Η λογική μας οφείλει να είναι η ανάπτυξη κινημάτων και αγώνων με πολιτικά χαρακτηριστικά, η ενότητα κινήσεων, κινήσεων, κομμάτων, η συγκρότηση, δηλαδή, μιας πολύμορφης δύναμης διεξόδου. Θα έπρεπε από σήμερα να υπάρχει ένα «εθνικό παλλαϊκό συμβούλιο» σωτηρίας του λαού και διεξόδου της χώρας, για την ανατροπή όλης της μνημονιακής πορείας και του πολιτικού συστήματος. Σε αυτό θα είχε θέση κάθε κόμμα, συλλογικότητα, επιτροπή αγώνα, σωματείο, πρόσωπο, κάθε δημοκρατική δύναμη που αποδέχεται την ανάγκη του πολιτικού αγώνα για να φύγουν όλοι όσοι οδήγησαν τη χώρα εδώ και να ανοίξει μια νέα σελίδα. Όποιος κινείται στην κατεύθυνση της πολιτικής οικονομικής, κοινωνικής διεξόδου της χώρας, και ειδικά ο ΣΥΡΙΖΑ με δεδομένο το 27%, πρέπει να θέσει το ζήτημα της δημιουργίας μιας μεγάλης λαϊκής, δημοκρατικής, αντιμνημονιακής δύναμης ανατροπής μνημονίων και τρόικας που θα δρομολογούσε, παράλληλα, διαδικασίες διάσωσης της χώρας και ανασυγκρότησής της.

Το κάλεσμα αυτό θα ήταν παράλληλα και ένα ξεκαθάρισμα ότι δεν μας ενδιαφέρει μια εναλλαγή Ν.Δ.-τρίκομματικής με ΣΥΡΙΖΑ, ούτε ότι ενδιαφέρεται ο ΣΥΡΙΖΑ απλά για μια διαχείριση - διακυβέρνηση αλλά για μια μεγάλη μεταπολίτευση του λαού και διάσωση της χώρας. Αυτή η κατεύθυνση δημιουργεί προϋποθέσεις για συμμαχίες, ανατρέπει συσχετισμούς, φέρνει δυναμική, απομονώνει την ακροδεξιά - Χ.Α. που αναπτύσσεται, επισπεύδει το τέλος της τρικομματικής κυβέρνησης και φράζει το δρόμο σε ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ να παίξουν έναν ρόλο σαν «κέντρο». Πολιτικά όποιος υπηρέτησε το Μνημόνιο και την τρόικα δεν έχει θέση στη συμμαχία αυτή και θα πρέπει να αποδοθούν ευθύνες σε όλους, να διωχτούν.

2. Πανεθνική διαβούλευση για την παραγωγική ανασυγκρότηση: Να ξεκινήσει άμεσα μια πλατιά διεργασία για την παραγωγική ανασυγκρότηση, η οποία αποτελεί το βασικό νευραλγικό κόμβο της επιβίωσης της χώρας και του λαού. Είναι ο βασικός κρίκος μαζί με το γκρέμισμα του πολιτικού συστήματος. Να ξεκινήσει μια πανεθνική διαβούλευση για την παραγωγική ανασυγκρότηση. Να καλεστούν από τώρα επιστήμονες, Έλληνες και ξένοι, επιμελητήρια, φορείς Αυτοδιοίκησης, σωματεία εργαζομένων, συνεταιρισμοί, παραγωγικοί φορείς, κινήματα πόλης και περιβάλλοντος, σε πανεθνική κλίμακα, σε επίπεδο νομού ή περιφέρειας, συνελεύσεων κατοίκων και εργαζομένων και να εξετάσουν γενικά το θέμα της παραγωγικής ανασυγκρότησης. Να καταθέσουν προτάσεις για τις δυνατότητες, τις κατευθύνσεις και τις άμεσες και απώτερες ανάγκες που υπάρχουν. Η διαδικασία αυτή επίσημα να ξεκινήσει άμεσα και να ολοκληρωθεί στα τέλη του 2012 αρχές του 2013. Όλα τα υλικά να δημοσιευτούν στο Διαδίκτυο, όπου θα μπορεί κάθε πολίτης να παρέμβει, να πει την γνώμη του κ.λπ. Τότε να πραγματοποιηθεί ένα πανεθνικό συνέδριο με αρκετές χιλιάδες κόσμου που θα έχει πάρει μέρος στην πανεθνική διαβούλευση, στο οποίο θα παρθούν οι γενικές αποφάσεις για την κατεύθυνση και τους άξονες της παραγωγικής ανασυγκρότησης και της λαϊκής συμμετοχής σε αυτήν. Τα πορίσματα αυτά στη συνέχεια μπορούν να μπουν και σε λαϊκή έγκριση μέσω δημοψηφίσματος. Παράλληλα, από τώρα, πρέπει να ενισχυθούν, προβληθούν, στηριχθούν όλες οι προσπάθειες που γίνονται πρακτικά προς την κατεύθυνση της παραγωγικής ανασυγκρότησης, όλες οι κινηματικές προσπάθειες και τα εγχειρήματα που έχουν στόχο να σταματήσει η αποδιάρθρωση της παραγωγής σε όλους τους τομείς της οικονομίας και κοινωνικής ζωής.

3. Οργάνωση της λαϊκής αλληλεγγύης για την επιβίωση: Σε κάθε χώρο, σε κάθε πόλη, γειτονιά κ.λπ. να ξεπηδήσουν μορφές λαϊκής αλληλεγγύης και αυτοργάνωσης του κόσμου για την επιβίωση και την αντίσταση στη λεηλασία που προωθείται.

Λαϊκή συμμετοχή και άλλος δρόμος

Και οι τρεις προτάσεις προσπαθούν να βρουν απάντηση στο ζήτημα της λαϊκής συμμετοχής, πρόκριμα για διαδικασίες στήριξης ενός άλλου δρόμου, εμπέδωσης διαδικασιών ρήτης και τομών και τέλος στήριξης του

κυβερνητικού έργου μιας δημοκρατικής προοδευτικής κυβέρνησης που είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη μετάβαση σε μια άλλη Ελλάδα.

Και οι τρεις προτάσεις προσπαθούν να απαντήσουν στα σύνθετα προβλήματα και έχουν επίγνωση των τεράστιων δυσκολιών. Τέλος, έχουν ένα άρωμα από το ζήτημα της πραγματικής δημοκρατίας και του άλλου τρόπου διακυβέρνησης που πρέπει να έχει η Αριστερά του 21ου αιώνα.

Πολιτική λύση: Να τους διώξουμε!

«Δρόμος της Αριστεράς», τ. 134, 6/10/2012

Η ανατροπή του πολιτικού συστήματος προϋπόθεση οποιασδήποτε ουσιαστικής αλλαγής.

Τις τελευταίες μέρες έγινε λόγος για «πολιτική λύση» στις σχέσεις Ελλάδας με την τρόικα και υπονοήθηκε σαφώς, από την πλευρά Σαμαρά, ότι αυτά που ζητούνται δεν είναι δυνατόν να εφαρμοστούν.

Έτσι το μνημονιακό υπηρετικό πολιτικό προσωπικό, βρισκόμενο στα πρόθυρα της κατάρρευσης, εκλιπαρεί μια «πολιτική λύση» για να μπορέσει να σταθεί. Ίσως όμως να έχει τελειώσει οριστικά ο χρόνος και αυτού του σχήματος και το βάθος της κρίσης, της ολόπλευρης κρίσης (οικονομίας, πολιτικής, κοινωνίας, θεσμών, ιδεολογίας, ηγεμονίας κλπ), να έχει συμπαρασύρει το μνημονιακό μπλοκ εσωτερικού σε μια απέλπιδα προσπάθεια που η κατάληξή της είναι φανερή: η πτώση.

Το ερώτημα είναι με ποιους όρους αυτή θα επέλθει, σε ποιες συνθήκες και με ποιο κόστος για όλες τις πλευρές.

Εδώ έχουν τη θέση τους και τρεις παρατηρήσεις για τις γενικότερες συνθήκες:

α) Το στρατόπεδο της τρόικας εξωτερικού είναι διχασμένο, σε αναμονή εξελίξεων, και σε μεγάλο βαθμό μπλεγμένο σε πολλές «εστίες» (ευρωπαϊκή κρίση, αμερικάνικες εκλογές, πόλεμος στην Συρία, συνέχιση της ύφεσης, συγκρούσεις ανάμεσα σε ΔΝΤ και ΕΕ κλπ) με αποτέλεσμα τα σημάδια κατάρρευσης της Ελλάδας να «παρακολουθούνται» με μια ορισμένη ιεράρχηση, ή ακόμα με την ενεργοποίηση από πλευράς τους λογίων – λογιών μηχανισμών για τις νέες συνθήκες που δημιουργούνται.

β) Στην πολιτική σκηνή της χώρας μας, μέσα σε μια

βδομάδα, ήρθαν στην επιφάνεια ορισμένα μεγάλα ζητήματα: η υπόθεση Μείμαρρα, οι «αποκαλύψεις» του Συγκροτήματος για τις κινήσεις στο στρατό, το στικκάκι του Βενιζέλου, η παρέμβαση Σαμαρά και το αιφνιδιαστικό ταξίδι της Μέρκελ για να στηρίξει τους ετοιμόρροπους εκλεκτούς της. Παράλληλα η κυκλοφορία διαφόρων λιστών που κάποιοι βγάζουν στην κυκλοφορία για δημιουργία κλίματος, είναι απόδειξη ασίγαστων διενέξεων και αντιθέσεων στο εσωτερικό του αστισμού και των πολιτικών κορυφών.

γ) οι συνθήκες διαβίωσης εργασίας, ανεργίας, απόγνωσης κλπ έχουν οδηγήσει πλέον στις παρυφές της εξέγερσης και αυτό το διαισθάνονται όλοι. Ο πολιτικός και κοινωνικός έλεγχος της χώρας δεν είναι εύκολος όπως πριν από δύο χρόνια...

Η πολιτική και ο πολιτικός αγώνας στο προσκήνιο

Είναι επομένως ολοφάνερο ότι η πολιτική ξαναέρχεται στο επίκεντρο με πιο επίμονο τρόπο, με πιο ριζικό τρόπο από ότι μέχρι τώρα. Ξανά και ξανά με ολοένα και πιο καθαρό τρόπο αναδεικνύεται η συμμετοχή του πολιτικού συστήματος στο «πάρτυ» λεηλασίας και διάλυσης της χώρας. Και όχι απλά η συμμετοχή, αλλά η βαθιά αξεπέραστη συνενοχή του πολιτικού κόσμου, των δυνάμεων που υπηρέτησαν και υπηρετούν το Μνημόνιο.

Με πάταγο έρχεται ξανά το πολιτικό ζήτημα, η ανάγκη ανατροπής του πολιτικού συστήματος του ειδικού καθεστώτος, ως προϋπόθεση οποιασδήποτε ουσιαστικής αλλαγής. Ο αγώνας ενάντια σε αυτό το πολιτικό σύστημα, ο αγώνας για να τους διώξουμε, είναι η βασική «πολιτική λύση» στο πρόβλημα Ελλάδα. Αυτός ο πολι-

τικός αγώνας, είναι μάχη καθολική, έχει χαρακτηριστικά ξεσηκωμού του λαού, ανατροπής.

Οφείλουμε να κάνουμε μια βασική παραδοχή. Το πολιτικό στοιχείο είναι αυτό που συγκροτεί και συνέχει την κοινωνία, δεν είναι ξεκομμένο και αυθαίρετο, παρά τους βαθμούς αυτονομίας που έχει, ακριβώς για να επιτελεί αυτό το ρόλο. Η αποσάθρωση και κατάρρευση της μνημονιακής πολιτικής εδράζεται σε μια τεράστια οικονομική, κοινωνική καταστροφή και στη διάλυση κάθε στοιχείου κοινωνικού συμβολαίου που είχε συναφθεί στα μεταπολιτευτικά χρόνια. Ας δεχτούμε ότι η κατάρρευση είναι αναπότρεπτη. Τι μπορεί να μπει στη θέση της, τι πρέπει να οικοδομηθεί από σήμερα; Η απάντηση είναι σαφής: Ο πολιτικός αγώνας και ένα πολιτικό όραμα που να εκφράζει το λαό, τους εργαζόμενους, την νεολαία, που θα δίνει διέξοδο πολιτική, οικονομική, κοινωνική στη χώρα. Ο πολιτικός αγώνας και το πολιτικό όραμα πρέπει να συγκροτούν και να προωθούν μια Μετάβαση σε μια άλλη Ελλάδα καλύτερη και δικαιότερη δια μέσου της κοινωνικής – πολιτικής και παραγωγικής ανασυγκρότησης. Και μάλιστα σε πιο δύσκολες συνθήκες και πιέσεις.

Η Αριστερά οφείλει να δώσει και μια ακόμα απάντηση. Τι κάνουμε μετά από αυτούς; Πώς ανασυγκροτείται το πολιτικό σύστημα συνολικά για την κοινωνία και το λαό και πώς ανασυγκροτείται για να υπηρετήσει την μετάβαση και την συμμετοχή του λαού σε αυτό.

Το πρόβλημα είναι ευρύτερο και δεν έχει να κάνει με έναν νέο δικομματισμό, ούτε με μια εναλλαγή, ούτε απλά με αλλαγή συσχετισμών μέσα από την εκλογική διαδικασία. Πρόκειται για το γκρέμισμα ενός σάπιου πολιτικού συστήματος και οικοδόμησης ενός νέου, με θεσμούς, με ιδέες και τρόπους για να εξασφαλιστεί η συμμετοχή του λαού και ο έλεγχος του λαού σε αυτό.

Υπάρχει πολιτική λύση!

Στην χώρα μας τα τελευταία δύο χρόνια έχουν γίνει πολλοί και σημαντικοί αγώνες, έχουν γίνει αλλαγές στην συνείδηση και τις διαθέσεις του λαού. Έχουν παραχθεί πολλά στοιχεία κοινωνικού υποκειμένου όπως έχουν προχωρήσει και διαδικασίες συγκρότησης στοιχείων πολιτικού υποκειμένου. Μέσα από τους αγώνες του λαού έχουν τεθεί με έμφαση ζητήματα υποκειμένου με δύο τρόπους: Με την μορφή των στοχεύσεων (για τι πράγμα αγωνιζόμαστε) και με την μορφή «ποιος» (ποιος μπορεί να τα πραγματοποιήσει). Μερικές φορές τα στοιχεία κοινωνικού υποκειμένου δεν συναντώνται

με αυτά του πολιτικού ή υπάρχει μεγάλη ανισομετρία στην εκδήλωσή τους. Μερικές φορές τα στοιχεία του πολιτικού υποκειμένου παίρνουν το χαρακτήρα πολιτικού ρεύματος, όπως αυτό εκφράστηκε στις εκλογές με την εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, σαν υποκείμενο στην Ελλάδα δεν έχουμε ένα Μέτωπο (όπως κι αν το χαρακτηρίσει κανείς) αλλά μια πιο διάχυτη κατάσταση. Είναι ο ριζοσπαστισμός με όλες του τις διακυμάνσεις συν ο πολιτικός φορέας που είναι πιο κοντά και τον εκφράζει (μέχρι τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ).

Όσον αφορά την πολιτική σκηνή μέχρι τώρα υπήρχε η μνημονιακή πολιτική και τα μορφώματά της, από την αντίπαλη πλευρά ξεχώρισε ο ΣΥΡΙΖΑ, και ξεχωρίζει ακόμα σαν μια εναλλακτική αντιμνημονιακή πρόταση. Παράλληλα εμφανίζεται και ένας άλλος «παίκτης», η Χρυσή Αυγή.

Κυοφορείται μπροστά στα μάτια μας μια μεγάλη πολιτική αλλαγή. Αυτήν την αλλαγή προσπαθούν να ματαιώσουν ή να καταστήσουν πιο ανώδυνη για το σύστημα, ώστε να κερδίσουν χρόνο οι δυνάμεις του συστήματος και να ανασυγκροτηθούν.

Είναι η ώρα μεγάλων πρωτοβουλιών, πλατιάς λαϊκής ενεργοποίησης και δράσης. Είναι η ώρα για κάλεσμα σε αγώνα για να τελειώνουμε με το μνημονιακό πολιτικό κόσμο, για να γκρεμίσουμε τα Μνημόνια, για να σπάσουμε τις χειροπέδες που μας έχουν περάσει οι δανειστές.

- Να τους διώξουμε. Να δημιουργήσουμε τους όρους μια μεγάλης Μεταπολίτευσης του Λαού που θα βάλει τις βάσεις ώστε να μπορούμε να ξαναχτίσουμε την Ελλάδα, σε άλλες ράγες από τον εκσυγχρονισμένο μεταπρατισμό.

- Να τους διώξουμε για να σώσουμε τη χώρα από την καταστροφή και να την βγάλουμε από την πανεθνική κρίση στη οποία μας βυθίζουν.

- Να τους διώξουμε για να ξημερώσουν καλύτερες μέρες για όλους όσοι ζούνε από την δουλειά τους, για να υπάρξει προκοπή και ελπίδα, για μια νέα θέση της Ελλάδας στον σύγχρονο κόσμο.

- Να τους διώξουμε για να πάρει ορμή και δύναμη η διαδικασία μετάβασης με πρωταγωνιστή τον λαό.

- Μετάβαση με πρωταγωνιστή το λαό, και τον ΣΥΡΙΖΑ φορέα της μετάβασης κι όχι απλό διαχειριστή μιας άθλιας κατάστασης.

- Μετάβαση, για να ξελασπώσουμε το μέλλον.

Τηλέφωνα επικοινωνίας

ΑΘΗΝΑ Κων/πόλεως 10 και Ανδρονίκου 18, 210-6441745

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Βενιζέλου & Ιουστινιανού 11, 2310-270335

ΠΑΤΡΑ Κορίνθου 245 - 249, 2610-275795

ΑΓΡΙΝΙΟ Μπαϊμπά 26 & Πανοπούλου, 6946611236

ΚΑΒΑΛΑ Βότση 10, 2511-103168

ΗΡΑΚΛΕΙΟ Ραδαμάνθυος 5, 6984708109

ΧΑΝΙΑ - 6939411689

ΡΕΘΥΜΝΟ - 6979410524

ΛΑΣΙΘΙ - 6972409244

ΜΥΤΙΛΙΝΗ - 6945544259

ΒΟΛΟΣ - 6973828009

ΛΑΡΙΣΑ - 6976864058

ΛΑΜΙΑ - 6947829023

ΑΡΓΟΛΙΔΑ - 6946901764

ΚΙΑΤΟ - 6977137090

ΚΑΛΑΜΑΤΑ - 6988696995

ΣΠΑΡΤΗ - 6932619014

ΑΡΤΑ - 6972328914

ΓΙΑΝΝΕΝΑ - 6937231778